

1 Çünkü insan en çok kendi uydurduğu hikayeye inanır.

Sana hikayeler anlatacağım ama önce bana harfleri vermek lazım. Kendinden ipuçlarını. Ne istiyorsun? Aşk hikayesi mi, ölüm mü, yolculuk mu? İnsanların neler istediğini öğrendiğimde, onlara tam da duymak istedikleri hikayeleri anlatabilirim.

Akıllıysan önce karşıdakini dinler ve hikayeni ona yazdırırsın. *İntiba mühendisliği* yapar, söylemeden anlatırsın. Karşıdakinin hayalgücü senin dostun olur. Sana olmadığın kadar büyük gücü verecek bir Allah, bir de muhatabının zihni. Birincisinin iradesi elinde değil ama ikinci kullanırsan, kazanırsın.

2 Sıradan is the new black.

Kendini *sıradan* diye tanımlayan insanlar görüyorum ve bu bana çok tuhaf geliyor. Ben buna inansam bile muhtemelen söyleyemezdim.

İnsanların *ben farklıyım* demek için yarıştığı bir dünyada *sıradanlık* farklılık anlamına gelir mi?

3 Çocuklar acımasız bir dürüstlüğe sahipler: A- geçen gün gülerek “Baba karnına bebek mi kaçmış? Neden bu kadar büyük?” dedi.

Güldüm, çok da hoşuma gitti. Başka biri söylese güler miydim? Kötü bir espri gibi gelirdi herhalde.

4 İnsanın dikkati *yenilenemeyen* bir kaynak. Petrol gibi. Petrolden daha kıymetli, çünkü tüm kaynakları olması gereken yere sevkeden bu, *insan dikkati*.

Bu dikkati reklamla, boş haberle, zırvayla, manasız işlerle tüketmeye çalışan bir endüstri var. Dikkatimi çekerse, paramı da çekecek, buna inanıyor.

Bu sıra dikkatimi doğru sarfedemiyorum. Kendimi sakinleştirip, yeniden işlerime odaklanmam lazım. İki senedir kerameti gösteriş merakından menkul yararsız bir takım insanların, faydasız emellerine gereğinden fazla dikkat harcadım.

Dingin bir su gibi, derin bir su gibi, taşacağı günü bekleyen bir su gibi. Yağmur yağdığında dolan ve güneş çıktığında buharlaşan bir su gibi. İçindeki göstermeyen ama kıyısındaki ağaçları besleyen bir su gibi.

İnsanların bu ufaklığı, anlayışsızlığı, odunluğu... Onların dar ve ufuksuz kalıplarına girmedğin için hakaret etmeleri. Anlayamadıkları için sövmeleri. Kaşarlandıkları için hassasiyetlerini anlamları.

Bunlar seni çevirdiğinde, dikkatini işlerine yöneltecek gücün var mı? Yarın için yazacak, bugün için çalışacak gücün?

5 İnsanın aptal düşmanları varsa ancak onlara *aptal* diyemiyorsa, ne yapar? Onlara aptallıklarını ispat eder. Onlara başkaları aracılığıyla *aptal* dedirtir. En son kendisine *ben ne kadar aptalmışım* dedirtir.

Aptal dersin 30 saniye acı çeker ama aptal olduğunu ispatlarsan 30 sene.

6 Kahvenin getirdiği keyif, ufala ufala kaybolur ve yerini derin heyulaların bıraktığı bir azaba bırakır. Kahve zihnimi canlandırıyor, canlanan zihnimde uyanan bir keyif var, oluşun keyfi. *Ne kadar da güzel bir hayat, ey ulu Allahım.*

Sonra nereye gidiyor bunlar? Sıkıntılar mağaralarından çıkıp geliyor ve keyif, villasına dönüyor. Zihnimin derinlerini seyretmeye gidiyor, ortalığı sıkıntılara bırakıp kayboluyor.

7 Bugüne kadar pek çok kez *ayrılık* yaşadım. *İlişki bitirme* manasında. Bunlardan ikisi resmi idi. Şu an resmlerin üçüncüsüyle uğraşıyorum.

Ayder'e doğru yürürken mecbur kaldığımı düşündüğüm biri hariç, hiçbirinde ufacık bir pişmanlık yaşamadım. O pişmanlık da, aslında biraz içten pazarlıklı olmam neticesiydi ve nihayetinde yürüyeceğinden değil de, kalbim yeterince samimi olmadığından pişman oldum. Geçmiş gitmiş, onu da yaşamak lazımmış, böyle böyle öğrendik.

Nasıl oluyor da pişman olmuyorsunuz? Gelenler her zaman gidenden daha mı iyi oluyor?

Hayır, çünkü samimi olarak elimden geleni yapmış olduğuma inanıyorum. İyi olma ihtimali olan bir şeyler kaldıysa kapıyı kapatmıyorum. İşin içine egomu ve kibrimi dahil etmemeye çalışıyorum.

Zaten ego ve kibir, naçizane, karşımdaki insanı manipüle etmekte kullandığım en güzel araçlardır. Bir insanı sonunu düşünmeden hareket ettirmek için egosunu kullanırsınız.

Bu sonuncusunda dedim ki, *herhalde anlaşılmazsak davayı benim açmam gerekecek ama inşallah olmaz...* Rabbim dualarımı mı kabul etti, yoksa denk mi geldi bilmiyorum, bu sefer de ilk resmi adımı benim atmam gerekmedi.

Haberi alınca önce sinirlendim tabii, *haklıyım* ya ben, *ne hakla bana dava açabilir?* falan. Egomdan o kadar da kurtulamamışım. İlk cümlesi *Ankara'da evlendiler* yazan dava dilekçesini alınca da biraz gerildim ama geçti... (Bakırköy Evlendirme Dairesinde evlendiğimizi sanıyordum ama sanırım o başka biriydi. Bu pek çok başka olayı da açıklıyor aslında.)

Neyse de, şimdi bana arada *anlaşıldınız* diyenler oluyor, elimi iki yana açıp üzgün üzgün *davayı o açtı, ne yapabilirim ki?* diyorum. Çok rahat. Yarın bir gün bu dava sebebiyle başka gelişmeler olsa, yine aynı cevap, *ama ne yapabilirdim?* Yıllar sonra çocuklar sorduğunda da aynı cevap, *ne yapabilirdim çocuklar, ben anlamaya çalışırken davayı o açtı.*

Dava açtığı tarihte ben avukatım da dahil etrafımdaki insanları muhtemel bir davanın kapsamına ikna etmeye çalışıyordum. (Ben de iyi bir insan olduğum için ona *sen benim avukatım mısın, onun avukatı mısın?* diyemiyordum.) Davayı açtıktan sonra da, muhatabımı değilse de, en azından *tribünleri* ikna etmek için anlaşma taleplerime devam ettim. Nihayetinde (bazıları konuşmaya gittikleri evden kovularak) *tribünler* de davanın kapsamına ikna oldu.

Ha, baştan ikna olmayacağını biliyor muydum? Hayır. Hatta *anlaşmayıp da ne yapacak?* dediğim de vakidir. Anlaşıyorsa, *[savaşta] aşırı gitmeyin* emri uyarınca ben de anlaşırdım. Anlaşmayışının bana zararı oldu mu? Evet, oldu. Anlaşıyorsa ben de şu sıra bu saçmalıkları yazmak yerine hakeden insanlara hikaye masal şiir program yazıyor olurdu, en azından. Yine de son tahlilde kendine ve çocuklara daha büyük zararı oldu. Hayatındaki bütün kavgalara *sonunda ne kazacağım?* diye bakmaya alışmış biri için hayli anlaşılmaz bir şey bu yaptığı ama herhalde her yiğidin yoğurt yiyişi farklı. Kimisi karşısındakine 2 zarar verebilmek için kendi 10 zarar görmeyi göze alabiliyor. Bu benim asla niyet etmeyeceğim bir şey.

Ömrüm boyunca okuduğum strateji kitaplarının, karakterimdeki manipülasyonculukla birleşmesi neticesi bir macera da bu şekilde pişmanlık üretmeden bitip gidecek. İnşallah çocuklar için de hayırlısı olur. Belki hayat, onları benden daha iyi terbiye edecektir.

Ona buradan son bir teşekkür etmek istiyorum. Bana son birkaç senedir verdiği en güzel hediye için.

8 Baba esprisi diye bir şey var.

Belki de yaş farkı değildir mesele. Ben de baba olunca farkettim ki, biraz biraz aptallaşıyor insan. Biraz da kafa meşguliyetleri artıyor, oğlunla kızınla, onlar gibi konuşmak istiyorsun, onların dilinden anlamak istiyorsun ama buna ayıracak zihni kapasiten yok. Bir de onların hayatını takip etmek, zevkleriyle hemhal olmak imkansız. Zaman yok. İnsan türkü dinlemeyi bırakıp, çocuklarının dinlediği müzikleri dinlemeye başlayamıyor. (Ben belki yaparım ileride ama kendimden fazla beklentim yok.)

Hasılı babaları mazur görün. Saçma, biteviye ve gereksiz esprilerinin altında da itiraf etmek istedikleri ilgileri vardır.

9

The only way to keep your health is to eat what you don't want, drink what you don't like, and do what you'd rather not. - Mark Twain

In summary, this is what *alternative medicine* is. In the furthest sense, you begin to manipulate your senses to *like* what you eat but probably, even in that case, you should rather not eat what you *like*.

I began to think that total *amount* of *joy* is constant in my life. If I enjoy my food, I'm shortening my life.

10 Hell is I.